

GÖRÖG DERŰ.

BEGYÁTS LÁSZLÓ.

Nietzsche-én érzem: éltem valaha!
Igen én érzem szavad igazát
Láttam smaragdzöld lombokat,
Zengő vizeket, dúsabb, szebb hazát.

Athénben éltem – babérfák alatt...
Lelkemben zengett az örök derű,
Sapphót ölelte lágyan bronzkarom
Poéta voltam, – tüzes, nagyszerű.

Mert örök derű a görög derű
Arcom sugárzott, tüzelt, mint a Nap...
Bibortógám suhogott testemen
Hellász örökderűs, kék ege alatt.

Hangos szümpozion zamatos borát
Aranyveretű amforák ölén
Áldoztam vörösmárvány tömbökön,
Melyeket lágyan zsongott be a fény.

A márványcsodás Akropoliszon
– Mint zengő lirám arany húrjain –
Remegve, lopva siklottak tova
Athéne aranszobrán újjaim.

Estende drága cédrus csolnokon
Ezüst Szelénét lestem almatag,
Sapphó! ölembe hajtotta d fejed...
S a barbitonnal elringattalak...

Anakreonnal versengett szavam,
A lantom szebben zengett, a szívem
Dúsabban – ajkam csókolt tüzesen...
És Sapphó, Sapphó volt a szerelmesem!

